

Arrest

nr. 203 051 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2017 met referentnummer 69214.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn broer dienen op 2 oktober 2015 elk een eigen asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 21 februari 2017.

1.2. Op 14 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u van Arabische origine. U bent een sjiiitische moslim en bent afkomstig uit Nasseriya, provincie Thi Qar. U bent ongehuwd. U verblijft in België bij uw vader [A.-B.D.S.A.], uw zus [A.-B.A.D.] en uw broer [A.-B.A.A.T.S.].

U verklaarde dat u geboren werd in Kuweit. In uw eerste levensjaar keerde uw familie terug naar Irak. Tot 1999 woonde u met uw familie in Nasseriya, provincie Thi Qar. In 1999 vluchtte u met uw familie naar Syrië, omwille van problemen die uw vader destijds kende. U groeide op in Syrië, in Sayda Zeynab net ten zuiden van Damascus. Uw vader kwam naar België in 2002. In 2007 verkreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder vroeg asiel aan bij het UNHCR in Syrië. Jullie werden als vluchtelingen erkend door het UNHCR en kregen voedselhulp in Syrië. Uw zus [A.] kwam in 2010 naar België om uw vader te vervoegen. U wou ook naar België komen om uw vader te vervoegen en diende een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade in Damascus. U slaagde er omwille van meerdere redenen niet in een visum te verkrijgen. Eerst bleken uw identiteitsdocumenten niet authentiek te zijn en vervolgens was u meerderjarig geworden, waardoor u niet meer in aanmerking kwam voor gezinshereniging met uw vader. Omwille van de oorlog in Syrië, keerde u samen met uw moeder, broers en zussen terug naar Irak in 2012. U ging samen met uw familie in Nasseriya wonen in een huurwoning. U werkte in een café tot dit café getroffen werd bij de explosie van een bomauto. U verklaarde dat u nadien bang was, niet meer werkte en binnen bleef. Het leven was moeilijk in Irak, u had soms eten en soms niet. Er was geen werk. U wou niet bij het leger gaan werken, omdat dit gevaarlijk is. U kon het huis niet verlaten, omwille van de onveilige situatie. Zelfs bij een voetbalmatch kon geschoten worden en kon u omkomen. U vreesde constant voor uw veiligheid. Op een gegeven moment, u vermoedde dat dit ergens in 2014 gebeurde, probeerden uw ooms de zoon van uw broer Ahmed te ontvoeren uit jullie woning. De ontvoering mislukte, uw ooms maakten alles in de woning kapot en ze vertrokken. U vreest uw ooms aan vaderszijde. Zij haten uw familie, omwille van een conflict met uw vader. U wou geld aan hen vragen, maar zij zetten u gewoon terug buiten. U verliet Irak op 14 september 2015. U nam samen met uw broer [A.] een vlucht van Najaf naar Istanboel. Vanuit Turkije reisde u door naar Griekenland, waarna u over land uw tocht verder zette tot u België bereikte op 1 oktober 2015. Op 2 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw broer [A.] diende net als u op 2 oktober 2015 een asielaanvraag in. Uw zus [A.], vroeg op 7 september 2015 voor de derde maal asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd op 8 augustus 2012 te al-Fadliya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 24 oktober 2012 te Thi Qar, een kopie van uw Iraaks paspoort nr. A5105033 op naam van [A.E.S.T.S.] afgeleverd op 21 juli 2013, een origineel refugee certificate van het UNHCR op datum van 3 februari 2009 (datum onderaan: 3 februari 2011), een origineel uittreksel van de burgerlijke stand afgeleverd op 20 juni 2016 te al-Fadliya (en vertaling), een origineel reisdocument van de Irakese ambassade afgestempeld op 29 juli 2012, een reisdocument van de Koerdische autoriteiten afgeleverd op 2 september 1999 en een origineel ontvangstbewijs van een visumaanvraag op datum van 19 december 2010.

B. Motivering

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en het attest van het UNHCR van 3 februari 2009 dat uw moeder in Syrië erkend werd als vluchteling door het UNHCR en dat u een lange periode in Syrië verbleef, namelijk van 1999 tot 2012. U wordt als minderjarige op het 'refugee certificate' vermeld. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat uw gezin als vluchteling werd erkend door het UNHCR in 2009, niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd

werd aan uw administratief dossier blijkt dat het UNHCR in Syrië in de periode dat uw familie erkend werd, Iraakse asielsezoekers bescherming verleende op prima facie basis. Hier ging geen toetsing van de individuele asielmotieven van uw moeder aan vooraf. Overeenkomstig para. 44 van de UNHCR Proceduregids is deze erkenning dan ook slechts geldig tot wanneer het tegendeel bewezen wordt, dit aan de hand van een grondig onderzoek van de asielaanvraag.

Na grondig individueel onderzoek van uw huidige asielaanvraag stelt het CGVS vast dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert in Irak of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

U vluchtte niet rechtstreeks vanuit Syrië naar Europa. U verbleef de laatste drie jaar voor uw vertrek naar België terug in Irak. Na uw langdurig verblijf in Syrië, keerde u omwille van de oorlog samen met uw moeder, broers en zussen terug naar Irak (CGVS, pg 12). U verbleef van 29 juli 2012 (zie reisdocument Iraakse ambassade) tot 14 september 2015 in Irak (CGVS, pg 12). U huurde samen met uw familie een woning in Nasseriya, in de Arido wijk. Hieruit blijkt op zich al dat de redenen van jullie vlucht uit Irak naar Syrië in 1999 niet meer actueel zijn. Indien dit wel het geval zou zijn, zou immers verwacht worden dat uw familie niet meer zou terugkeren naar Irak, alsook dat u nog melding zou maken van een vrees omwille van de redenen die er in 1999 toe leidden dat jullie Irak verlieten. U vermeldde op geen enkel ogenblik gedurende het gehoor op het CGVS, noch tijdens uw interview bij de DVZ dat u nog een vrees koestert omwille van de situatie in 1999. Toen u gevraagd werd uit te leggen waarom uw vader in 1999 besloot om Irak te verlaten, kon u slechts weinig uitleg geven. Het weinig dat u kon zeggen leek dan ook nog tegenstrijdig met de verklaring van uw broer [A.]. Hij stelde dat het vertrek in 1999 naar Syrië te maken had met een probleem dat uw vader kende met zijn broers (CGVS gehoorverslag broer [A.], pg 8). U stelde dat u zich niet goed kon herinneren welke problemen uw vader kende, dat u nog klein was toen jullie vertrokken, dat de dagen van het vorige regime niet goed waren, dat u niet wist of uw vader problemen had met de overheid, maar dat men tijdens het bewind van Saddam Hussein niet hield van sjiieten (CGVS, pg 4). Gezien de jonge leeftijd van zowel u als uw broer [A.] destijds, kan er begrip worden opgebracht voor het feit dat jullie niet op de hoogte zouden zijn van details aangaande de gebeurtenissen die tot jullie vertrek naar Syrië leidden in 1999, maar het is desalniettemin opvallend dat u en uw broer zelfs over de kern van de toenmalige problemen zo weinig konden zeggen en dat jullie dus kennelijk ook nadien, toen jullie wat ouder waren, geen uitleg gevraagd hebben hieromtrent aan jullie vader, hoewel deze gebeurtenissen een bepalende invloed gehad hebben op jullie levensloop.

Als actuele redenen voor uw vertrek uit Irak in september 2015, haalde u aan dat de situatie in Irak onveilig is en dat uw levensomstandigheden moeilijk waren. U had soms niets te eten, u kon amper het huis verlaten en er was geen werk (CGVS, pg 12). Gevraagd of u persoonlijk geïsoleerd wordt of dat u enkel op de algemene situatie doelde, zei u dat uw familie geïsoleerd wordt en dat u niet gewoon uw ogen kon dicht doen als u ging slapen (CGVS, pg 13). U verwees naar uw ooms aan vaderszijde die uw familie haten en jullie nooit zouden helpen (CGVS, pg 6). U haalde aan dat vermoedelijk ergens in 2014 uw ooms de zoon van uw broer Ahmed probeerden te ontvoeren (CGVS, pg 6 en 13). Toen gepolst werd of u zelf concrete problemen had met deze ooms, verklaarde u dat u een keer bij hen langs ging om geld te vragen, maar dat zij u gewoon terug buiten zetten (CGVS, pg 6). Op basis van deze motieven komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus:

Uw verklaringen over de vrees die u zou koesteren voor uw ooms konden niet overtuigen. Als enige concrete element dat u persoonlijk betreft, stelde u immers dat zij u weg stuurden toen u geld kwam vragen (CGVS, pg 6). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat hier enkel om moeilijkheden van intra-familiale aard. Aan de beweerde poging tot ontvoering van de zoon van uw broer [A.] kan geen geloof gehecht worden. Toen aan uw broer [A.] gevraagd werd of er concrete problemen of confrontaties waren geweest met uw ooms aan vaderszijde, antwoordde hij immers dat dit niet het geval geweest was (CGVS, gehoorverslag broer, pg 15). Jullie woonden op hetzelfde adres in Nasseriya (CGVS gehoorverslag broer, pg 4 en 6). Hier zou dan ook logischerwijs verwacht worden dat uw broer op de hoogte zou zijn van deze poging tot ontvoering en de vernielingen die uw ooms in de woning zouden aangebracht hebben en dat hij gezien de ernst van dergelijke feiten niet zou nalaten dit te vermelden, zeker wanneer expliciet gevraagd wordt naar confrontaties of concrete problemen met deze ooms. Dat uw broer dit incident helemaal niet vermeldde toen hem gevraagd werd naar problemen met deze ooms, doet dan ook in zeer ernstige

mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien vermeldde u bij de DVZ helemaal niet dat u problemen vreest omwille van uw ooms (zie DVZ, vragenlijst CGVS, 18 februari 2016, punt 3, vrees of risico bij terugkeer). Ook uw broer haalde geen vrees aan bij de DVZ omwille van deze ooms (zie DVZ, vragenlijst CGVS broer, 18 februari 2016). Indien u werkelijk een gegronde vrees zou koesteren en vervolging door uw ooms zou vrezen, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u dit van bij aanvang van uw asielaanvraag zou vermelden. Daarnaast kon u ook geen uitleg geven over het conflict tussen uw vader en uw ooms en de reden waarom deze ooms uw familie zouden haten. U kon geen oorzaak benoemen, U stelde enkel zeer algemeen dat het om haat gaat en dat er geen barmhartigheid is in Irak, dat broers niet van elkaar houden (CGVS, pg 13). U vroeg uw vader niet naar de oorzaak van deze haat, omdat u niet betrokken wilde zijn daarbij. U vond dat dit tussen hen was (CGVS, pg 13). Indien de problemen tussen uw vader en zijn broers van die aard zouden zijn, dat u persoonlijk een vrees zou hebben hierdoor, dan mag toch verwacht worden dat u enige uitleg zou kunnen geven over de oorzaak van de problemen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet naar Irak zou kunnen terugkeren omwille van uw ooms aan vaderszijde.

Uw verklaringen over het gebrek aan werk in Irak, houden geen verband met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaarde dat u soms geen eten had en dat er geen werk was, tenzij u zich zou aansluiten bij het leger, wat zou betekenen dat u zou dood gaan (CGVS, pg 12). Nochtans hebt u al gewerkt, zowel in Syrië als in Irak. U werkte in een café (CGVS, pg 9). U zou met dit werk gestopt zijn nadat een bomauto ontplofte nabij het café. Zelf had u vrij die dag en was u niet gaan werken (CGVS, pg 9). U zou zo bang geweest zijn na de aanslag, dat u niet meer durfde buiten komen (CGVS, pg 9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat deze aanslag tegen u persoonlijk gericht was. U was bovendien erg vaag over de situering in de tijd van deze aanslag. U kon zich niet herinneren wanneer die aanslag plaats vond (CGVS, pg 9). Nogmaals gevraagd om toch enige situering in de tijd te geven, zei u dat het tijdens uw verblijf in Irak gebeurde, dat u terugkeerde in 2012 en er drie jaar bleef (CGVS, pg 9), een opvallend vaag antwoord. Uiteindelijk zei u dan dat u op het moment van de aanslag al 'twee jaar ofzo' terug in Irak was (CGVS, pg 9). Indien u werkelijk zo bang zou geworden zijn dat u niet meer durfde buiten komen, omwille van deze aanslag, zou verwacht worden dat deze gebeurtenis in uw geheugen zou gegrift staan en dat u zich vlot de datum van de aanslag zou herinneren, of toch op zijn minst spontaan een nauwkeurigere situering in de tijd zou kunnen geven. U sprak overigens uw stelling dat u te bang was om buiten te komen zelf tegen, toen u verklaarde dat u wel naar ander werk zocht, maar er geen vond (CGVS, pg 9). Gezien deze bemerkingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u na de aanslag bij het café te bang was om nog buiten te komen. Wat rest zijn puur economische motieven, die geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gelet op het gegeven dat u er voordien zowel in Syrië als in Irak in slaagde om werk te vinden, lijkt het weinig plausibel dat u werkelijk geen enkele vorm van tewerkstelling meer zou kunnen vinden. Er mag overigens van u als volwassen jongeman verwacht worden dat u in staat bent om op zelfstandige wijze uw leven in uw land van herkomst te organiseren en het nodige initiatief te tonen om in uw levensbehoeften te voorzien.

Wat de veiligheidssituatie betreft, hebt u gelet op voorgaande niet aannemelijk gemaakt dat u in het bijzonder gevaar zou lopen of geïsoleerd zou worden. Hier dient dan ook de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst in beschouwing genomen te worden. Aan een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sinds er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd op 8 augustus 2012 te al-Fadliya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 24 oktober 2012 te Thi Qar en de kopie van uw paspoort afgeleverd op 21 juli 2013, geven enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het refugee certificate van het UNHCR op datum van 3 februari 2009 werd hierboven al besproken. Het origineel reisdocument van de Irakese ambassade afgestempeld op 29 juli 2012 toont aan dat u op 29 juli 2012 Irak binnen reisde, wat evenmin betwist wordt door het CGVS. De kopie van een reisdocument van de Koerdische autoriteiten afgeleverd op 2 september 1999, staat dat u in 1999 via Iraaks Koerdistan reisde, eveneens een gegeven waaraan op zich niet getwijfeld wordt door het CGVS. Het origineel ontvangstbewijs van een visumaanvraag op datum van 19 december 2010, toont enkel aan dat u een visumaanvraag indiende.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook ten aanzien van uw broer [A.-B.A.A.T.S.] een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het feit dat uw vader in België de status van subsidiair beschermde verkreeg in 2007, volgt niet automatisch dat u ook bescherming nodig zou hebben. U bent meerderjarig en uw asielaanvraag wordt dan ook individueel beoordeeld rekening houdend met uw actuele vrees voor vervolging en de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Zoals hierboven uitvoerig besproken werd, hebt u geen elementen aangebracht die de toekenning van een beschermingsstatus in uw land zouden verantwoorden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan:

- in een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker geeft met een korte theoretische uiteenzetting aangaande de vluchtelingenstatus en het principe van het voordeel van de twijfel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing hieromtrent.

- in een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."

Na een theoretische uiteenzetting betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hierbij naar informatie uit het *"Algemeen Ambtsbericht Irak"* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016 waaruit zou blijken dat er in het zuiden van Irak sprake is van een verslechtering van de veiligheidssituatie voor wat betreft geweld gepleegd door ISIS. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal zijn motivering baseerde op het advies van het UNHCR *"Position on Returns to Iraq"* waarin duidelijk wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak sinds het voorjaar van 2013 is verslechterd en sinds juni 2014 blijft escaleren zodat bescherming *"hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk"* is voor asielzoekers uit Irak. Verder verwijst verzoeker naar het reisadvies van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken over de onstabiele veiligheidssituatie in het zuiden van Irak. Hij stipt aan dat de commissaris-generaal in het COI Focus rapport van 4 februari 2017 zelf talloze geweldincidenten en aanslagen in de regio van herkomst aanhaalt en dat de extreem onveilige situatie in Irak wordt bevestigd in het *"World Report 2016"* van Human Rights Watch. Daarbij haalt verzoeker aan dat hij tijdens zijn asielgehoor ook een incident vermeldde waarbij het café waar hij werkte, werd getroffen door een bomexplosie. Hij citeert tevens uit een rapport van de secretaris-generaal van de VN van 26 januari 2016 inzake ernstige mensenrechtenschendingen in Irak. Verzoeker verwijst naar zijn profiel als sjiïet om aan te tonen dat hij doelwit is voor IS. Hij haalt aan dat er in de provincie Thi Qar sprake is van een enorme toename van tribaal geweld en vervolgt: *"Ook verzoeker lijdt onder dit stammengeweld gelet op de problematiek met diens ooms langs vaderszijde. Er is sprake van een hevig conflict binnen de familie omwille van een geschil tussen de ooms van verzoeker en zijn vader. De situatie bereikte een driest hoogtepunt toen deze ooms de zoon van de broer van verzoeker poogden te ontvoeren."*

Het kerngezin van verzoeker verblijft niet langer in IRAK. Zowel diens vader S, diens broer S als diens zus A en haar zoontje bevinden zich in BELGIË en zij wonen allen samen te OOSTENDE (stuk 4). De moeder van verzoeker en zijn broer A verblijven op heden nog steeds in TURKIJE wegens gebrek aan financiële middelen om de oversteek naar BELGIË te kunnen maken. In IRAK bevindt zich geen enkel familielid meer waar verzoeker terecht kan voor bescherming omwille van het stammenconflict."

De vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier."

Supra werd reeds uitvoerig gedocumenteerd dat de situatie in het zuiden van IRAK extreem onveilig is, daarenboven komt de specifieke situatie van verzoeker waarbij hij geen enkel familielid heeft in IRAK alwaar hij terecht kan voor bescherming. Gans het kerngezin van verzoeker bevindt zich ofwel in BELGIË ofwel in TURKIJE. Verzoeker loopt dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op zijn individuele situatie."

Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Iraakse overheid, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gestaafd wordt aan de hand van informatie van Transparency International. Hij concludeert: *"In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoeker als sjiïtische moslim geen enkel risico loopt"*

op ernstige schade bij terugleiding naar THI QAR! Er vinden immers continue aanslagen plaats door IS die specifiek gericht zijn op sjiitische moslims (zie supra) en verzoeker loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hem geen bescherming kan/wil bieden, terwijl eveneens diens kerngezin in BELGIË of TURKIJE verblijft en hij niet terecht kan bij zijn overige (verre) familie in IRAK gelet op het stammenconflict.”

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie over Irak toe, alsook een attest van gezinssamenstelling (stukken 2 tot 5, gevoegd bij het verzoekschrift, stuk 1 in het rechtsplegingsdossier)

2.1.3. Op 1 maart 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus “Irak: Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (stuk 8 in het rechtsplegingsdossier).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld vanuit zijn land van herkomst, Irak, omdat landen, zoals Syrië, waar UNHCR overgaat tot de vaststelling van de vluchtelingenstatus op grond van zijn mandaat niet kunnen worden beschouwd als eerste land van asiel in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast, op grond van de informatie in het administratief dossier, dat verzoekers gezin de vluchtelingenstatus in 2009 werd verleend op prima facie basis waaraan geen toetsing van de individuele asielmotieven vooraf ging. De commissaris-generaal gaat, met vermelding van paragraaf 44 van de UNHCR Procedureguides, dan ook terecht over tot een individueel onderzoek ten gronde van verzoekers verzoek.

Na verdere lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat voor verzoeker geen actuele en gegronde individuele vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

De commissaris-generaal stelde in dit kader vooreerst vast dat de redenen voor de vlucht naar Syrië niet langer actueel zijn, daar (a) verzoeker na langdurig verblijf in Syrië in 2012 met zijn gezin naar Irak is teruggekeerd en daar nog drie jaar heeft verbleven voor zijn vertrek naar Europa; en (b) verzoeker en zijn broer zeer weinig kunnen zeggen over de kern van de problemen en de redenen die in 1999 hebben geleid tot het vertrek uit Irak.

Verder onderzoekt de commissaris-generaal de actuele redenen voor zijn vertrek uit Irak in 2015 die verzoeker heeft aangehaald. De commissaris-generaal oordeelt als volgt:

- Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, omwille van problemen met zijn ooms langs vaderzijde, niet naar Irak kan terugkeren. Ten eerste, wat verzoeker persoonlijk betreft, kan het gegeven dat deze ooms verzoeker wegstuurden toen hij geld kwam vragen, bezwaarlijk worden beschouwd als vervolging en vormt dit enkel een moeilijkheid van intra-familiale aard. Ten tweede, kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde poging tot ontvoering van de zoon van zijn broer Ah. daar (i) zijn broer Ab. dit voorval niet vermeldde tijdens zijn asielgehoor, hoewel hij uitdrukkelijk werd gevraagd of er concrete problemen of confrontaties waren geweest met de ooms hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het incident; (ii) verzoeker en zijn broer Ab. bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen vrees aanhaalden omwille van hun ooms; en (iii) verzoeker geen uitleg kan geven over de reden voor het geschil tussen zijn vader en zijn ooms en waarom zijn ooms hen haten omdat hij zijn vader niet heeft gevraagd naar de oorzaak van deze haat.

- Verzoekers verklaringen over het gebrek aan werk in Irak en zijn moeilijke levensomstandigheden aldaar, betreffen puur economische motieven die geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien kan van verzoeker, die een volwassen jongeman is die zowel in Syrië als Irak werk vond, worden verwacht dat hij in staat is om op zelfstandige wijze zijn leven in het land van herkomst te organiseren en dat hij het nodige initiatief toont om in zijn levensbehoeften te voorzien.
- Verzoeker verklaart dat een bomauto ontplofte nabij het café waar hij werkte, maar gaf zelf tevens aan dat deze aanslag niet tegen hem persoonlijk gericht was. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij na de aanslag bij het café te bang was om nog buiten te komen daar hij erg vaag blijft over de situering in de tijd van deze aanslag.
- Wat betreft zijn verklaringen over algemene veiligheidssituatie, maakt verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij in het bijzonder gevaar zou lopen of geïsoleerd zou worden.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen. Ze volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om deze draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker reikt geen concrete elementen en argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Een louter theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de in casu voorliggende elementen, is geenszins van die aard om de hoger aangehaalde vaststellingen te ontcrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een actuele en individuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofdte van verzoeker niet blijkt.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In dit geval is verzoeker afkomstig van Nasseriya, een stad in Thi Qar, een provincie gelegen in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 28 februari 2018 en dat opgenomen werd in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak”* van 18 juli 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen en in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 18 juli 2017 dat de zuidelijke provincies, waaronder Thi Qar, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p. 8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Thi Qar, door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt de commissaris-generaal dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 28 februari 2018 de COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak."* van 18 juli 2017 toegevoegd, waarin deze vaststellingen genoegzaam worden bevestigd en terecht wordt gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tót juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een

beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiïsche doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

(...)

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. (...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Thi Qar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie aangaande de veiligheids-situatie in Zuid-Irak, inclusief Thi Qar, die ouder is dan de recente informatie vervat in voormelde COI Focus van 18 juli 2017.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Thi Qar niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd verzoeker geen actuele en gegronde individuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Wat betreft zijn betoog omtrent stammengeweld, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen met zijn ooms langs vaderszijde, niet naar Irak kan terugkeren. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoeker, omwille van zijn vaders geschil met zijn ooms, door die ooms persoonlijk wordt geviséerd.

De Raad stelt verder vast het tribaal geweld in Zuid-Irak mee in rekening werd genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, in het bijzonder de provincie Thi Qar, en dat, zoals hierboven besproken, terecht wordt vastgesteld dat de mate van willekeurig geweld niet van die aard is dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In zoverre verzoeker meent dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn ooms omwille van dit geschil, toont hij niet aan dat zijn stam langs vaderszijde momenteel in een stammenconflict is verwikkeld. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker, als lid van zijn vaders stam, rechtstreeks wordt geviséerd of een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Waar verzoeker erop wijst dat mensenrechtenschendingen vooral worden begaan door IS die sjjiitische moslims, zoals hij, beoogt als doelwit, herhaalt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette de provincie van Thi Qar niet bereikte en dat rechtstreekse confrontaties in de regio tussen het Iraakse leger en IS zijn uitgebleven. De zuidelijke provincies, waaronder Thi Qar, bevinden zich onder controle van de Iraakse autoriteiten en er wordt geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS gecontroleerd. Het geweld in de regio is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg en is, zoals eerder vastgesteld, niet van die aard is dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Omdat de bevolking in deze provincie, net zoals verzoeker, overwegend sjjiitisch is, wordt een verhoogd risico in zijn hoofde evenmin aannemelijk gemaakt (COI Focus, 18 juli 2017, p. 26).

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Thi Qar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES